ముందున్న ఇందుబింబం

"ఏవ్రాకేంరా. మీతరంవాళ్ళు చాలా అదృష్టవంతులు" అంటున్నాడు తాతయ్య రెండు మూడు రోజులనుంచీ. మనసులో ఏమిటో చాలా దూరాలోచన చేస్తేగాని ఆయనట్లా మాట్లాడడని సూర్యానికి తెలుసు. కాని ఆయనతో వివరంగా మాట్లాడటానికి అతనికి మనస్కరించటంలేదు. ఎన్ని మాటలు చెప్పినా, ఎన్ని ఊహలు చేసినా, కొత్త తరానికీ పాతతరానికీ, ఎడమూ, సంఘర్షణా, ఎన్నడూ వుంటూనే వుంటాయి. వాద వివాదాలవల్ల తేలే సంగతికాదు ఇది. పాతతరంవాళ్ళు ఎంత ముందుకొస్తున్నామని చెప్పినా, కొత్తతరంవాళ్ళు నిబ్బరించుకొని, నిలదొక్కుకున్నా, మార్పు కొత్తతరంలో కొట్టవచ్చినట్లు కనపడవలసిందే.

పాతతరంలో కొత్తను గౌరవించే కుటుంబం తమదీ. ఆ తరం వాళ్ళలో ఆడపిల్లలు చదువుకోవటం, వయస్సు బాగా వచ్చినతరువాత

పెళ్ళిళ్ళు మొదలైన అన్ని విషయాల్లోనూ, ఇతరులకన్నా ముందుగా వున్నారు. కాని ఇప్పుడు తాను శకుంతలను చేసుకుంటానంటే_ ఎవరికీ సమ్మతంగా లేదు ఇంట్లో ఎందుకనో !

తాతయ్య, తనతరం రోజుల్లో యథాశక్తి సంఘ సంస్కర్తలను పొగడటమూ, వాళ్ళ ఆశయాలను ప్రచారం చెయ్యడమూ చేస్తూనే వుండే వాడు. అయితే ఆయనది భోగప్రవృత్తి కావటంవలన, తక్కిన విష యాలను ఎక్కువగా పట్టించుకోలేదు. వంద ఎకరాలు, తాత తండ్రులు ఇచ్చిపోతే, గుర్రప్పందాలకు, పేకాటలకు, పాతికముప్పై ఎకరాలు పోగొట్టాడు. బ్రాహ్మ సమాజంపేరున పాడుపనులు చేయటానికీ, లలిత కళలనూ, నాటక రంగాన్నీ వృద్ధిచేసే పేరున, చెడు తిరుగుళ్ళు తిరగటానికీ ఆయన వెనుకడుగు వేయలేదట. ఇప్పుడాతనువు బాగా ముసలిదై పోయింది. మరింకా మనసులో ఏమాలోచనలున్నాయో.

ఎప్పుడైతే శకుంతలను తాను చేసుకోవటం ఇష్టంలేదని, ఇంట్లో వాళ్ళంతా, ఆడామగా, అక్కలూ, చెల్లెళ్ళూ, అన్నలూ, వదినలూ, అమ్మా నాన్నా. స్పష్టంగా చెప్పారో, పోనీ తాతయ్య మూడు తరాలను చూసిన వాడు, ఏడుపదుల వయస్సు వెళ్ళినవాడూ, తన కళ్ళముందే ఎన్నెన్నో మార్పులు, నమ్మలేని సంగతులు నిజాలు కావటం చూసినవాడుకదా, అని ఆయనతో ప్రస్తావిస్తే, ఆయన బాగా పండిపోయిన అనుభవంగల నక్కలా నవ్వి 'నాయనా జీవితంలో సుఖపడదలచుకుంటే తల్లిదండ్రులు చెప్పి నట్లు వినటంకన్నా రాజమార్గంలేదు. వయసులోని రక్తపు పొంగువలన ఏవిఏవిటో ఘనకార్యాలు గూర్చి ఆలోచిస్తారుగాని, జీవితంలో సుఖపడటం కన్నా లక్ష్యం ఇంకొకటిలేదు అని తెలుసుకుంటే, ఆవిధంగానే ప్రవర్తిం చాలి ఎప్పుడూ' అని ఉపన్యాసం మొదలుపెట్టాడు. తనకు చాలా అసహ్యా

మేసింది. అప్పటినుండే ఎవరితోటీకూడా మనఃస్ఫూర్తిగా మాట్లాడటం లేదు సూర్యం. తారతమ్యా లుండవచ్చునుగావి, యీ మనుషులందరూ దొంగలే, స్వార్థపరులే అనిపించింది సూర్యానికి.

'ఇవాళ ఆదివారం. శకుంతలని తప్పక ఎగ్జిబిషన్‌కు తీసికెళ్ళాలి' అని నిద్రలేస్తూనే సూర్యం జ్ఞాపకం చేసుకున్నాడు. ఉదయకాలపు ఎండ మనోహరంగా వుంది. ఆవరణలో గులాబిపూలు పూసివున్నాయి. శకుంతల తమ ఇంటికి వచ్చినప్పుడల్లా ఓ పువ్వుకోసి ఇచ్చేవాడు. ఆమె అందంగా అందుకునేది. చాలా సంతోషం ప్రకటించేది. ఆ సంతోషంలో జాలికూడా తొణికిసలాడేది. ఇంట్లోవాళ్ళందరికీ, తాను శకుంతలతో స్నేహం చేయటమూ, చనువుగా ఉండటమూ ఇష్టమే. పెళ్ళి చేసుకోవటం ఇష్టంలేదు. ఇది ఎంతఅన్యాయం. వరండాలో ఎండపొడ పడేచోట నిల్చుని కాఫీత్రాగుతున్నాడు సూర్యం. తాతయ్య సిగరెట్ వెలిగించుకొని అటే వచ్చాడు. మళ్ళీ పాతపాటే అందుకున్నాడు "సూరీ మీ తరంవాళ్ళు చాలా అదృష్టవంతులోయ్. మా రోజుల్లో ఇంతింత పెద్ద ఉద్యోగావకాశాలూ, ఇంతింత పెద్ద జీతాలూ. ఇన్ని కార్లూ, ఇంతడబ్బూ వుండేవికాదోయ్. అవన్నీ అలా వుంచు. ఇన్నిన్ని చదువులూ వుండేవికావుగా !"

సూర్యానికి ముసలాయనపట్ల ఏమీ ప్రసన్నంగా లేదు మనసు.

"మీ రోజుల్లో సంఘ సంస్కారమూ, భోగంవాళ్ళూ, స్వతంత్రోద్యమం వుండేవిగా" అన్నాడు సూర్యం వెటకారంగా.

"నిజమే ననుకో. అవన్నీ లాభపడినవాళ్ళకే లాభించాయి. అందరూ, ఎక్కడ బాగుపడ్డారు. ఇంకా చాలామంది చెడిపోయారనే చెప్పాలి.

ఆస్తులు పోగొట్టుకున్నవాళ్ళూ, జైళ్ళకిపోయి ఆరోగ్యాలు పాడుచేసుకున్న వాళ్ళూ, లెక్కలేనంతమంది."

సూర్యానికి కోపం వచ్చింది. బాగుపడటమంటే, ఇతరులను చెడగొట్టి సంపాదించటమే అని తాతయ్య అర్థం. కంట్రాక్టులు సంపాదించటం, మంత్రులచుట్టూ తిరగటం, ప్రయోజకత్వమూ, తెలివితేటలూ, తాతయ్య దృష్టిలో.

"మీకేంరా! ఇంకా పదేళ్ళలో విహారాలు చెయ్యటానికి మీరు చంద్రమండలానికికూడా వెళ్ళవచ్చును. నాయనా మా తరంవాళ్ళ కా అదృష్టం లేదుగదా-"

ఇప్పు డర్థమైంది సూర్యానికి తాతయ్య తాపత్రయం. తా నిప్పుడు కాస్త చిన్నవాడై వుంటే, చంద్రమండలానికికూడా వెళ్ళి, అక్కడేవో నిర్వాకాలు చెయ్యాలనిపిస్తున్నది.

"ఇప్పుడు నువ్వు శరభరాజుగా రమ్మాయిని చేసుకుంటావనుకో, ఆ అమ్మాయిని తీసుకుని, చంద్రమండలానికే హనీమూన్‌కి వెళ్ళవచ్చును. లక్షరూపాయలు ఖర్చయినా, ఆయన భరించగల సమర్థుడు. ఆయనకు ఒక్కత్తే అమ్మాయి. నిన్నుచూసి చాలా మోజుపడుతున్నాడు. పైగా నువు డాక్టర్‌కోర్సు చదువుతున్నావంటే ఆయనపళ్ళు మరీపులిసిపోయాయి. నాయనా దేనికైనా డబ్బేకదా మూలం. శ్రీమంతుడు సాధురూపజిత కంతుడు అని భారతంలోకూడా చెప్పివున్నార"ని పురాణ ప్రవచనం ఫక్కీలో మొదలెట్టాడు తాతయ్య.

"హారిపిడుగా ఎక్కడనుండి ఎక్కడకు దెచ్చావు" అనుకున్నాడు సూర్యం.

"ఏమంటావు. చంద్రమండలంచుట్టూ విశ్వాంతరాళంలో. ప్రదక్షిణాలు చుట్టి, నిర్భయంగా భూమిమీదికి దిగారు అని తెలిసినప్పటినుంచీ నా మనస్సు ఎంత కొట్టుకలాడిపోతున్నది. అక్కడే ఏమైనా మంచి ఉద్యోగమే వస్తుందనుకో, ఈ తనువుతోటే వొక్కసారి నాక్కూడా. ఆ భాగ్యం కలిగించరా, సూరీ. మళ్ళీ యీ భూమ్మీదకు రాకపోయినా ఫరవాలేదు. ఇంతదూరం వచ్చినవాళ్ళు వూరుకుంటారనుకున్నావా ? వేలమైళ్ళవేగంతో ప్రయాణాలు సాధించగలిగినవాళ్లూ, లక్షలమైళ్ళు ప్రయాణం చేసేవాళ్ళు, చంద్రమండలంపైని ప్రాణవాయువు లేకపోతేమాత్రం సృష్టించకుండా వుంటారా ! చల్లనిచెట్లూ, చక్కని నీడలూ, అందమైన భవనాలూ, ఆకర్షణీయమైన క్లబ్బులూ రాకుండా వుంటాయా. నీకు ఏమనిపిస్తుందో సూర్యం. నేనిట్లా అంటున్నానని, పూర్వం మనవాళ్లంతా, పుణ్యం చేసినవాళ్ళు చంద్రలోకానికి పోతారని అనుకునేవాళ్ళు. అక్కడ మనుషులో, దేవతలో, ఎవరో వుండకపోతే, వీళ్ళుపోయి ఏం ఏడుస్తారోయ్. కనక అక్కడ యీవరికే గంధర్వులో, యక్షులో వుండే వుంటారు. వాళ్లెట్లా వుంటారో చూడాలని వుందిరా అబ్బీ. ఇంకో పది లేక పదిహేను. పోనీ అయ్యా పాతికేళ్లకు, అమెరికా పోయిరావటం ఇప్పుడెంత మామూలయిపోయిందో, చంద్రమండలం వెళ్లిరావటంకూడా, అంత సులభం కాదట్రా. విమానాలు తిరుగుతున్నట్లు తిరగవురా ఇక ముందు రాకెట్లు. ఏమో నాయనా. ఈ జన్మకు నాకా యోగముందో లేదో !" అంటూ నిట్టూర్చాడు తాతయ్య.

"ఇంతకూ శరభరాజుగారి కూతురిని చేసుకుంటే చంద్రమండలానికి పంపిస్తాడంటావు ?" అన్నాడు సూర్యం ఆసక్తిని నటిస్తూ.

"మా నాయనే. బుద్ధిమంతులెప్పుడూ పెద్దవాళ్ళ మాటల్లోని సబబు గ్రహించకుండా వుండరు. ఏ ఎనభై రెండు వేల ఏడువందల ఏభై రూపాయలో టికెట్టు వుంటుందిగదా. యీ మధ్యే ఫారెన్ ఎక్స్ఛేంజిగొడవలో ఏవో వచ్చాయిగదా నాయనా, శరభరాజుగారి లాంటివాళ్ళ అండ లేకుంటే యీ ఆంధ్రదేశంనుండి చంద్రమండలానికి ఎవరు వెళ్ళగలరోయ్."

"నిజమే తాతయ్యా!" అన్నాడు సూర్యం వెటకారంగా.

తాతయ్య పొంగిపోయాడు.

సూర్యం లోలోపల ఉడికిపోయాడు.

డ్రీమ్‌లాంప్ దగ్గర శకుంతల రెడీగావుంది. సినిమాకూడా చంద్రమండలానికి సంబంధించిందే. 'ఎరౌండ్ ది మూన్' అని. సినిమా చూస్తున్నప్పుడు కూడా, తాతయ్య గుర్తుకురావటం, సూర్యానికి చాలా బాధనిపించింది. శరభరాజుగారు చంద్రమండలంలో పెద్ద ఫాక్టరీ కట్టిస్తున్నట్లూ, వాళ్ళమ్మాయి రాణి దాల్ సరస్సునుమించిన మూన్ సరస్సులో, బోట్‌షికార్లు కొడుతున్నట్లూ, ఆలోచనలు వచ్చాయి. ఆ ఆలోచనల నీడలనుచూసి జడుసుకున్నాడు. బాక్సులో తన నంటిపెట్టుకునే కూచున్న శకుంతల చెక్కిలిపైన అరచేయి ఆనించి కూర్చుంటేగాని, ఆ భయం పోలేదు.

శకుంతలకూడా అతడి అనవసరమైన ఉద్వేగాన్ని గమనించిఅభ్యంతరం చెప్పలేదు. నక్షత్రపథంలో చిన్నచిన్న బంతుల్లాగా అవుపిస్తున్న వివిధ గోళాలు, నీలాకాశంపరిధిని దాటి పైపైకి దొచ్చుకొనిపోతున్న రాకెట్లు, ఒక రాకెట్‌లో ప్రేయసీ ప్రియుల ప్రణయచేష్టలూ; ఆ ప్రేమకథ

లోని విభూతాలూ, అద్భుత ప్రపంచాన్ని చూస్తున్నట్లనిపించింది సూర్యానికి.

పిక్చర్ వదలగానే టాక్సీలో ఎగ్జిబిషన్‌కు వెళ్ళారు. రాత్రి పది గంటలదాకా, దేవలోకంనుండి దిగివచ్చిన గంధర్వుల్లాగా విహరించారు.

"శకుంతలా నన్నునమ్ము. భూమిమీదగాని, పైనకాని ఏశక్తీ మనను విడదీయలేదు. మావాళ్ళు వొప్పుకోకపోతే వాళ్లను ఖాతరు చెయ్యను. వాళ్ళు ఏదోవిధంగా అడ్డుపెడతారని నీకు భయమైతే, ఇదుగో ఇది ఫైనలియర్‌కాబట్టి, యీ నాలుగునెల్లూ కాస్త వోపికపట్టు. పరీక్షలు కాగానే మనం ఎటోవెళ్ళిపోదాం. తెలిసిన వాళ్ళెవరూ కనపడకుండా, ఏ పంజాబో, కాశ్మీరో ఎటోవెళదాం. బ్రతకలేకపోం. ఈ నాలుగు నెలలు కూడా, గడిచిపోవటానికి నీకు భయమైతే, అపనమ్మకమైతే చెప్పు, యీ పరీక్ష కాకపోయినా బ్రతకలేమనీ, సుఖపడలేమనీ, భయం నాకులేదు. వదిలేస్తాను. వెళ్ళిపోదామంటే వెళ్ళిపోదాం. చెప్పు" అన్నాడు సూర్యం.

"అలాంటి సాహసం చెయ్యొద్దు కన్నుపోయేకాటుక పెట్టుకుంటారా ఎవరైనానూ. నెమ్మదిగా ఆలోచన చెయ్యొచ్చు. ఈలోపున మీవాళ్లే ఇష్టపడతారేమో".

"అది అసంభవం శకుంతలా. మావాళ్ళు పెట్టుబడిదారీవ్యవస్థ ప్రతినిధులు, వాళ్ళ డబ్బూ, వ్యాపారదృష్టీ వదలిపెట్టి, ఇంకోలా ఆలోచించలేరు."

"అప్పుడే మనం సాహసం చేయవచ్చును. ఈ నాలుగు నెలలూ ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా కాపాడుకుంటూ, ధైర్యంగా ఉత్సాహంగా పరీక్షలకి

చదివి కోర్సు పూర్తిచేయండి" అని అభిమానపు చూపులతో హెచ్చరిక చెప్పి శకుంతల ఇంటికి వెళ్లిపోయింది.

తాతయ్య ఇంకా మేలు: నేవున్నాడు.

"సూరీ, బొందితో, చంద్రమండలాన్ని చూడలేకపోయినా, సినిమాలోనైనా చూసి సంతోషిస్తాను, ఈ ఊళ్లో ఆడుతోందిటగదా. పెద్దాడు, కారు యిస్తానన్నాడు. యివాళంతా నీకోసం ఎదురుచూస్తూనేవున్నాను. రేపైనా సినిమాకి తీసికెళ్లరా" అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

సూర్యం భోజనం చెయ్యలేదు, పడగ్గదిలోకి వెళ్లి, శరీరమంతా, ఉత్సాహంతో నిండిపోతుండగా విశ్రమించాడు.

o o o o

శరభరాజుగారు పది లక్షలకు ముట్టచెబుతానని అన్నారు. ఓ కారు యిస్తాడుట. కట్టబోయే సినిమాహాలు, పెట్టబోయే ఫాక్టరీగూడా ఎరగా చూపాడు యింట్లోవాళ్లంతా వ్యూహం పన్నారు. ఎక్కడకూ కదలనివ్వరు, మెదలనివ్వరు. అందరూ కలిసి సీతపైన విరుచుకుపడుతున్నారు. సీతంటే సూర్యానికి చాలా ప్రేమ. చిన్న చెల్లెలూ, పిల్లలందరిలోకీ చిన్నది అనేకాదు. అసలు తనకు శకుంతలను పరిచయం చేసింది సీతేకదా ! అందుకు నా క్లాస్‌మేట్ అని తీసుకువచ్చి పరిచయం చేయటమేకాకుండా, తమ యిద్దరిమధ్యా అంతులేని, తీయని, మమతా మాధుర్యాలు నిండిన స్నేహాన్ని పెంపొందింపజేసింది. పాపం సీత, శకుంతల దురదృష్టాన్నంతా తనకు వివరంగా చెప్పింది. చిన్నప్పుడే పెద్దలు యిష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా పెళ్లిచేశారుట. ఆ తా

కట్టినవాడు, తిరుగుబోతో, తాగుబోతో, దురదృష్టవంతుడో, శకుంతలను వదిలేసి వెళ్లిపోయాడు. శకుంతలను కాలేజిలో చేర్చారు కన్నవారు, చదువుకోనైనా చదువుకుంటుందని, శకుంతలవంటి సుకుమారి యీ ప్రపంచంలో ఎక్కడైనా వున్నదా!

తాతయ్య రోజూ ఉపన్యాసాలు దంచుతూనే వున్నాడు. అమ్మ బ్రతిమాలుతూనే వున్నది. సీతకూడా శకుంతలను మరచిపొమ్మని రోజూ సలహాలు యిస్తూనే వున్నది. అన్నలు హెచ్చరించారు. వదినలు బుజ్జగించారు. అక్కయ్యలొచ్చి పట్టుబట్టారు. చెల్లెళ్ళు ప్రాధేయపడ్డారు. ఎక్కడ చూసినా, శరభరాజు, శరభరాజు, రాణి, రాణి, పదిలక్షలు, పది లక్షలు, కార్లు, సినిమాహాళ్ళు, అని ఒకటే రొద. మీరందరూ ఏమై పోయినా సరే. నేను రాణిని పెళ్లిచేసుకోను, శకుంతలను చేసుకోకుండా వుండను అన్నాడు. అప్పటినుండే మరీ జాగ్రత్తగా వున్నారు. త్వరగా ముహూర్తం పెట్టించి, శరభరాజుగారిని రమ్మని కబురు చేశారు. ఈ దేశంలో ఎక్కడికిపోయినా, పట్టితెచ్చేట్లుగా వున్నది వీళ్ల ప్రయత్నం.

అర్ధరాత్రి. శకుంతల నడుం చుట్టూ చేయిచుట్టి ధైర్యంగా, బొంబాయి, ఆపైన ప్లేన్‌లో అమెరికా, అక్కడ కేప్ అఫ్ కెన్నడీ. రాకెట్ సిద్ధంగా వుంది.

ఓహ్, 'బై' మని దూసుకపోతున్నది. ఇంతై, ఇంకింతై, సుంతై, మరియు నిసుమంతై, చివరకు భూమి, పెద్ద గుమ్మడిపండులా కనిపిస్తున్నది. నక్షత్ర వీధిలో ఆడుకుందామా, కలసి పాడుకుందామా, అని తాను పాడుతున్నాడు. శకుంతల సిగ్గుల మొగ్గయింది. చిన్నారి చిలకైంది. రాకెట్ ఎంత వేగంగా పోతోందో, ఆ వేగానికి క్షణక్షణానికి పల్లటీలు కొట్టాలేమో ననుకున్నాడు మొదలు తాను. కాని ఇదేమిటి, కార్లో నుదురు

పాడు పోతున్నట్లే వున్నది. రైల్లో విజయవాడ వెళుతున్నట్లూ వున్నది. విమానంలో ఢిల్లీ పోతున్నట్లూ వుంది. అంతే. అసలు యీ భూగోళం అమిత వేగంతో క్షణం క్షణం పరిభ్రమిస్తూ వుంటే మనకు తెలుస్తున్నదా. ఎనభై వేలమైళ్ళ వేగాన్ని మించి పరిభ్రమిస్తూ వున్నదట. తనచుట్టూ తాను తిరుగుతూ, సూర్యునిచుట్టూ తిరిగే కార్యక్రమంలో. అంతే. కూచున్నదాకానే భయం, ఓసారి రాకెట్లో కూచున్నామంటే ఇక భయం లేదు. మహాసముద్రాలు, నీటిమడుగుల్లా, మహాపర్వతాలు, చిన్నగుట్టల్లా, కాసేపు కనపడి, అవీ మాయమైపోతాయి చివరకు. అటుతరువాత తారాపథం, ఆ పైన వియన్మండలం, ఆ పైన రోదసీకుహరం. ఆ పైన విశ్వాంతరయానం, అటుతరువాత పరమాద్భుత సృష్టివైచిత్ర్యాలు కనుల ముందు.

ఏమిటో చంద్రమండలం సమీపించేసరికి, తమ శరీరాలే తమకు బరువై తరువాత తేలికైనాయి. చంద్రుడిచుట్టూ కమ్ముకునే పల్చటి మేఘపు పొరలా, శకుంతలా, తన మెడచుట్టూ రెండు చేతులూ వేసి, గూట్లోగువ్వలా అంటుకుని పోయింది. పూలచెండులా ఎంత తేలికగా వుంది శకుంతల!

అబ్బా! చంద్రమండలంపైన దిగిపోయారు. భూమండలంపైనలాగా సూర్యకాంతి ఎప్పుడూ తెలుపురంగులో మాత్రమే వుండదక్కడ. అన్ని రంగులూ వొకదాని తరువాత వొకటి, వస్తూపోతూ వుంటాయి. రాత్రి పడినట్లు గుర్తు ఎలాగంటే, చివరిసారి బూడిదవర్ణపు రంగువచ్చి పోతుంది. అప్పుడంతటా చెట్లమీద దీపాలు పూస్తాయి. అదేమిమాయో దీపాలంటే లైట్లూ, లాంతర్లూ కావు. చెట్లచివరి ఆకులన్నీ నియాన్ లైట్లలాగా వెలుగుతుంటాయి. హిమాలయాల్లో కూడా అలాంటి చెట్లున్నాయట. కాళిదాసు వర్ణించాట్టకూడా. "మహౌషధీం నక్తమివాత్మభాసః"

అని. తెలుగుమేష్టారు వూ తెగనీలిగే వాడు తానే కాళిదాసైనట్లు, ఆ వర్ణ నలు చదివి చెపుతూ ఆయన చాదస్తుడు. ఇంద్రుడుదయించగానే ఇక్కడ, చెట్ల చివరలు నియాన్ లైట్లలా వెలుగుతాయి. ఈ ఇంద్రుడున్నూ మరి, స్వర్గలోకపు ఇంద్రుడున్నూ వొకరవునోకాదో. గుల్‌మార్ తోటలూ, దాల్ సరస్సులూ ఇక్కడి చెరువులముందూ, దొడ్లముందూ బలాదూర్. ఇక్కడి చొప్పదొడ్లే భూలోక సుందర నందనోద్యానాలని చెప్పాలి.

శకుంతలని ముద్దెట్టుకుంటే, నిజంగా అమృతం త్రాగినట్లే అనిపిం చింది. భూలోకులుగాళ్ళు, అధరసుధారసం, అని మిడకటం, బహుశా, చంద్రమండలంలో అట్లా వుంటుందని ఊహించటంవల్లనే కావచ్చును.

భలే తెల్లని వెండి, బంగారు రెక్కలుగల దేవతలువచ్చారు; హంసలు లాగే చిన్న చిన్న హెలికాప్టర్లపైన. అక్కడ కార్లూ, రిక్షాలూ, బళ్ళూ, లారీలూ, వున్నట్లేలేవు. ఈ హంస విమానాలు మాత్రం వున్నాయి.

ఆ దేవదూతలు శకుంతల చెక్కిళ్ళను ప్రేమతో నిమిరి, తన చేతు లను ఆదరంగా స్పృశించి, మీరు దివ్యులైనారు. ప్రేమ మహాయజ్ఞంలో పురోడాశాన్ని పొందబట్టే మీకీదివ్యలోకం లభించింది. అంతా ఎచ్చేస్తా మని చూస్తున్నారుగాని, అదెలా సాధ్యం కాశ్మీరే చూడకుండా వచ్చేవాళ్ళు మీలోకంలో కోటానుకోట్లులేరూ అన్నారు.

అవి ఎటువంటి భవనాలో, ఎంత అందంగా వున్నాయో. అవేం పూలో ఎంత మధురంగా వున్నాయో

శకుంతలకి ఇంకా భయం తగ్గినట్లు లేదు. తనసందిటనే ఇమిడి పోయింది.

O O O O

సూర్యానికి మెళుకువ వచ్చేసరికి కిటికీలోంచి వెండియెండ తనమీద పడుతున్నది. రాత్రివచ్చిన కలల గుర్తువొచ్చి వొళ్ళంతా పులకరించింది. తేలి తేలిపోతూ ఉత్సాహంగా మొఖం కడుక్కున్నాడు. ఇల్లంతా పరమో త్సాహంగా, కోలాహలంగావుంది. ఎందుకా అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఇది కూడా కలలోభాగం కాదు కదా అని కలవరపడ్డాడు. కాని కాదు. కళ్ళు నులుముకుని మరీ మరీ చూశాడు.

మధ్యహాల్లో శరభరాజుగారు, తాతయ్యతో ముచ్చట్లుచెబుతూ, టిఫిన్ పట్టిస్తున్నారు. సూర్యం కాఫీ త్రాగి. మర్యాదగా, తన గదిలోకి తాను వెళ్ళబోతుంటే తాతయ్య, 'నాయనా సూర్యం,' అని పిలిచాడు. శరభ రాజుగారు బంగారప్పళ్ళన్నీ మెరిసేలా, తనని త్రాగేసేలా, హి హీ అంటున్నాడు. సూర్యానికి నభోమండలానికి, ఇంకా చెపితే, సూర్యమం డలం స్థాయిన కోపం పెరిగిపోయింది.

విసురుగా వచ్చాడు. 'కూచో బాబూ' అన్నంతలోనె "కూచోటా నికి రాలేదు. చెపుతున్నాను వినండి శరభరాజుగారు. మీరు ఎన్నిమార్లు వచ్చినా. ఎంత ప్రయత్నించినా, మీ అమ్మాయిని నేను చేసుకోను. నేను శకుంతలనే అమ్మాయిని ఎంతగానో ప్రేమించాను. నా ప్రాణంకన్నా మిన్నగా ప్రేమించాను. గాఢంగా ప్రేమించాను. చేసుకుంటే ఆ అమ్మా యినే చేసుకుంటాను. లేకపోతే అసలు నాకు పెళ్ళే వుండదు. ఈమాటలు చెప్పటం నా బాధ్యతగా భావించి చెపుతున్నాను. మీరు మా ఇంటికి యీ నిమిత్తంగా మరెప్పుడూ రావద్దు" అని చెప్పి గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

శరభరాజుగారు పెదవులు బిగించుకున్నారు.

మేడమెట్లెక్కుతున్న సూర్యానికి, తాతయ్యమాటలు వినిపించాయి

"ఈ కాలపు కుర్రాళ్ళింతేనండి. ప్రపంచం ఎంత ముందుకు పోతున్నదీ! చంద్రమండలానికి ప్రయాణం కడుతున్నారు నరులు. మీరు నే చెపితే కాదనడులెండి. చిన్నతనం. తెలీదు" అని ఏమిటేమిటో అవాకులూ చవాకులూ పలుకుతున్నాడు.

వెనక్కు తిరిగి మెట్లమీద నిల్చునే గట్టిగా అరవాలనిపించింది సూర్యానికి. చంద్రమండలానిక పోయినా, సూర్యమండలానికి పోయినా, డబ్బే సర్వస్వ మనుకునే పీనుగల బుద్ధిమారదు, ఇంకా వంచనచేయటం పేదవాణ్ణి మోసగించటం, నోరులేని వాణ్ణి అణగద్రొక్కటం చేస్తూనే వుంటారు. మనిషి నాగరికతలో అడుగుపెట్టినప్పటినుంచీ ధనవంతుడు ధనహీనుణ్ణీ, బలవంతుడు బలహీనుణ్ణీ వంచన చేస్తూనేవున్నాడు. శకుంతలను తానెప్పటికీ వంచించలేడు. ముందున్న చంద్రబింబాన్ని వదిలేసుకుని, వెంగలి మాటలకు మోసపోయే వెర్రివాడు కాదు తాను. చంద్రమండలంలోని సంబంధాన్ని తీసుకవచ్చి, కోటీశ్వరుడెవడైనా తన కూతునిస్తానన్నా - తనకొద్దు - వొద్దు, వొద్దూ -

కాని సూర్యం యీ మాటలను, బిగ్గరగా అరచి చెప్పలేదు. శరత్ రాజుగారి రథంలాంటి కారు, ఇంటిగుమ్మం ముందు కదులుతున్నట్లున్నది. సూర్యం కుర్చీలో కూలబడి అరచేతుల్లో తలను బంధించుకున్నాడు ఆయోమయంగా.